

Mhairi McFarlane

Als sterren aan de hemel staan

ISBN 978-90-225-7039-5

ISBN 978-94-023-0012-3 (e-boek)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *You Had Me At Hello*

Oorspronkelijke uitgever: HarperCollins Publishers Ltd.

Vertaling: Inger Limburg

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Services, Amsterdam

Zetwerk: Text & Image, Eexterveen

© 2012 Mhairi McFarlane

All rights reserved. Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. Under the title *You Had Me At Hello*

© 2015 voor de Nederlandse taal Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘O, Jezus, dat heb ik weer...’

‘Wat?’ vroeg ik.

Ik sloeg een bijzonder volhardende en onstuitbare wesp weg van mijn colablikje. Ben schermde zijn gezicht af met zijn hand maar viel daarvoor juist nog meer op.

‘Professor McDonald. Je weet wel, die met dat McMuffin-hoofd. Vorige week moest ik mijn essay over Keats bij hem inleveren. Heeft hij me gezien?’

Ik keek om. Aan de andere kant van het met vlekjes zonlicht bespikkelde gazon was de professor abrupt blijven staan. Hij wees met zijn vinger naar Ben, en leek zo sprekend op Uncle Sam van het I WANT YOU-affiche; zijn lippen vormden zelfs het woord ‘you’.

‘Eh... ja.’

Door een spleetje tussen zijn vingers gluurde Ben naar mij.

‘Bedoel je “ja, ik geloof het wel” of “ja, reken maar”?’

‘Ik bedoel ja, alsof een in tweed gehulde, gezette, kale Schotse scudraket jou in het vizier heeft en nu over het gras komt aangesneld om je uit te schakelen.’

‘Juist, oké, denk, denk...’ mompelde Ben, terwijl hij omhoogkeek naar de bladeren van de boom waar we onder zaten.

‘Ben je van plan daarin te klimmen of zo? Want professor McDonald lijkt me het type dat rustig in het schemerduister op de brandweer gaat zitten wachten.’

Ben liet zijn blik over de restanten van de lunch en onze tassen op de grond gaan, alsof hij daar het antwoord kon vinden. Ik had het sterke vermoeden dat het er allemaal niet beter op zou worden als hij een ge-

distingeerde academicus in het gezicht sloeg met zijn Karrimor-rugzak. Zijn blik bleef op mijn rechterhand rusten.

‘Mag ik je ring lenen?’

‘Natuurlijk. Maar het is geen toverring.’ Ik draaide hem los en gaf hem aan Ben.

‘Sta eens op.’

‘Hè?’

‘Sta óp.’

Ik kwam overeind en veegde het gras van mijn spijkerbroek. Ben ging op een knie zitten en hield het zilveren gothic sieraad dat ik voor vier pond op de studentenmarkt had gekocht in de lucht. Ik barstte in lachen uit.

‘O... mafkees...’

Professor McDonald stond nu bij ons.

‘Ben Morgan!’

‘Sorry, meneer, dit gaat even voor.’

Hij draaide zich naar mij.

‘Ik weet dat we twintig zijn en dat dit aanzoek op een raar moment komt, vanwege... druk van buitenaf, maar los daarvan vind ik je geweldig. Ik weet dat er nooit meer een vrouw zal zijn om wie ik zo veel zal geven. En dat gevoel wordt alleen maar sterker...’

Professor McDonald sloeg zijn armen over elkaar, maar wonder boven wonder stond hij te glimlachen. Ongelooflijk. Weer had Ben succes met zijn schaamteloze brutaliteit.

‘Weet je zeker dat dat gevoel niet de wraak is van de tortilla met maïs en hotdogs uit blik die jij en Kev gisteravond hebben gemaakt?’ vroeg ik.

‘Nee. Mijn god! Je hebt me volledig in de ban. Het zit in mijn hoofd, in mijn hart, in mijn buik...’

‘Nu moet je oppassen, jongeman, ik zou maar niet verdergaan met die opsomming,’ zei professor McDonald. ‘Het gewicht van de geschiedenis ligt op je schouders. Denk aan het erfgoed. Dat moet je toch inspireren.’

‘Dank u wel, meneer.’

‘Je hebt geen vrouw nodig, maar een middel tegen diarree,’ zei ik.

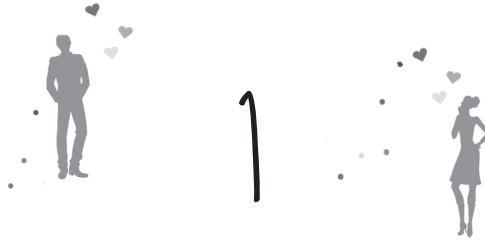
‘Ik heb jóú nodig. Wat zeg je ervan? Trouw met me. Een simpele ce-

remonie. En dan kun je bij mij intrekken. Ik heb een luchtbed en een vieze handdoek die je kunt opvouwen om als kussen te gebruiken. En Kev is bezig een nieuw recept voor patatas bravas uit te broeden waarbij je de aardappelen kookt in tomatensoep van Heinz.’

‘Het klinkt heel aantrekkelijk, Ben, maar nee dank je.’

Ben wendde zich tot professor McDonald.

‘Ik neem een tijdje vrijaf wegens persoonlijke omstandigheden.’

Ik ben iets te laat thuis en word naar binnen gedreven door die typische Manchester-regen die op de een of andere manier zowel verticaal als horizontaal valt. Ik neem zo veel water mee het huis in dat ik lijk op een sliert zeewier die onder aan de trap is achtergelaten door de vloed.

Het is een knus, pretentieloos huisje, vind ik. Je hoeft maar twee tellen rond te kijken om ons in het hokje ‘hoogopgeleid, begin dertig, geen kinderen’ te plaatsen. Ingelijste posters van Rhys’ muziekhelden. Rommelig chic, met de nadruk op het eerste. En donkerblauwe hoogglanslak op de plinten die mijn moeder doet verzuchten: ‘Het lijkt wel een buurt-huis.’

Het huis ruikt naar het avondeten, kruidig en warm, en toch hangt er een onmiskenbare kilte in de lucht. Ik voel het altijd als Rhys in een slecht humeur is, nog voordat ik hem zie. Als ik de keuken in loop hangt hij boven het fornuis met een spanning in zijn schouders die mijn vermoeden bevestigt.

‘Hoi, liefje,’ zeg ik, terwijl ik mijn druipende haar uit mijn kraag trek en mijn sjaal afwikkel. Ik ril van de kou, maar ik loop met verende tred, want het is weekend. Op vrijdag is alles net iets makkelijker te verdragen. Hij gromt iets onverstaanbaars; het zou een begroeting kunnen zijn, maar ik vraag niet wat hij zei omdat ik vrees dat hij me er dan van beschuldigt de ruzie te zijn begonnen.

‘Heb je de cd-rom van de belasting gehaald?’ vraagt hij.

‘O, shit, vergeten.’

Rhys draait zich razendsnel om, met het mes in zijn hand. Het was een crime passionnel, edelachtbare. Hij had gewoon een hekel aan laks-

heid als het ging om de aangifte voor de motorrijtuigenbelasting.

‘Ik heb het gisteren nog tegen je gezegd! Nu zijn we een dag te laat.’

‘Sorry, ik zal het morgen doen.’

‘Jij bent niet degene die illegaal in die auto hoeft te rijden.’

Getuige de aantekening op de kalender in zijn handschrift ben ik ook niet degene die vorig weekend is vergeten te gaan. Maar ik houd mijn mond. Edelachtbare, het is duidelijk dat de verdachte werd geprovoceerd.

‘Ze slepen hem zonder pardon weg, weet je, ook als hij gewoon ergens geparkeerd staat. Ze zijn onverbiddelijk. Het is niet mijn schuld als ze hem in elkaar drukken tot Pinkeltje-formaat en jij met de bus moet.’ Ik zie een beeld van mezelf met een blauwe kaboutermuts op.

‘Morgenochtend. Komt goed.’

Hij draait zich weer om naar het aanrecht en gaat met zo veel geweld een paprika te lijf dat ik me afvraag of hij daar misschien mijn gezicht in ziet. Dan schiet me te binnen dat ik iets heb om hem te paaïen en ik loop snel de gang in om de fles rode wijn uit de druipende tas van de slijter te halen.

Ik schenk twee volle glazen in en zeg: ‘Proost, Puntmuts.’

‘Puntmuts?’

‘Pinkeltje. Laat maar. Hoe was je dag?’

‘Gewoon.’

Rhys werkt als grafisch vormgever voor een marketingbedrijf. Hij vindt het verschrikkelijk. En erover praten vindt hij nog erger. Maar hij houdt wel van sensatieverhalen vers van de perstribune in de recht-bank.

‘Bij mij reageerde vandaag een man op zijn veroordeling tot levenslange gevangenisstraf zonder kans op vervroegde vrijlating met de onsterfelijke woorden: “Dit is echt dikke bullshit, man.”’

‘Haha. Was het ook dikke bullshit?’

‘Nee, hij heeft flink wat mensen vermoord.’

‘Kun je “dikke bullshit” in de *Manchester Evening News* zetten?’

‘Alleen met asteriskjes. Ik moest in ieder geval alles wat zijn familie riep verpakken als “emotionele kreten en uitbarstingen van de publieke tribune”. De enige term over de rechter die niet onder vloeken viel was “oude”.’

Grinnikend loopt Rhys met zijn glas naar de voorkamer. Ik volg hem.

‘Ik heb me vandaag wat verdiept in de muziek voor de receptie,’ zeg ik terwijl we gaan zitten. ‘Mama zeurt me aan mijn kop over de dj die de neef van Margaret Drummond van de taartclub op zijn bruiloft had. Die had een honkbalpetje op en draaide “obscene en kakofonische nummers met *fuck* en *pussy*” toen de bruidskinderen nog niet naar bed waren.’

‘Klinkt goed. Heeft ze zijn telefoonnummer? Maar dan misschien zonder die pet.’

‘Het lijkt me wel wat om een live-zanger te nemen. Iemand van mijn werk had een Elvis-imitator gehoord, MacElvis. Die was hartstikke goed.’

Rhys trekt een grimas. ‘Ik wil geen melige oude vetzak die met Brylcreem in zijn haar “Love Me Tender” zingt. We trouwen in het stadhuis van Manchester, niet in een drive-inkapel in Las Vegas.’

Met veel moeite tel ik tot tien. Sorry dat ik probeer er iets leuks van te maken, denk ik.

‘O, oké, het leek me wel grappig en het is een goede manier om het feest op gang te brengen. Waar denk jij dan aan?’

Hij haalt zijn schouders op.

‘Weet ik veel.’

Uit zijn agressieve houding en priemende blik leid ik af dat ik iets over het hoofd zie.

‘Tenzij... je zelf wilt spelen?’

Hij doet alsof hij daarover nadent.

‘Ja, dat is misschien een idee. Ik zal het de jongens vragen.’

De band. Rhys ontploft als je ze ‘een soort Oasis’ noemt, maar de parka’s en onderlinge schermutselingen zijn niet van de lucht. Hoewel we het nooit hardop zullen zeggen, weten we allebei dat hij hoopte dat zijn vorige band, in Sheffield, zou doorbreken. Zijn huidige bandje is niet meer dan een hobby voor dertigers. Ik heb altijd geaccepteerd dat ik Rhys moet delen met zijn muziek. Ik had alleen niet verwacht dat ik dat ook op mijn trouwdag moest doen.

‘Misschien kunnen jullie het eerste half uur doen, en dan kan daarna de dj.’

Rhys trekt een grimas.

‘Ik ga niet de hele band optrommelen en repetities organiseren voor zo’n kort optreden.’

‘Goed, wat langer dan, maar het is onze bruiloft, geen concert.’

Ik voel de stormwolken opbollen en donkerder worden; er is onweer op til. Ik ken zijn buien en dit soort ruzies als mijn broekzak.

‘Ik wil ook geen dj,’ voegt hij eraan toe.

‘Waarom niet?’

‘Die zijn allemaal waardeloos.’

‘Wil je alle muziek zelf doen?’

‘We kunnen compilaties maken op de iPod, met Spotify of zo. Dan zetten we die op shuffle.’

‘Oké.’

Eigenlijk zou ik het moeten laten rusten, erop terugkomen als hij in een beter humeur is, maar dat doe ik niet.

‘Maar dan wel met The Beatles en Abba en zo, voor de oudere generatie, toch? Die vinden er niks aan als ze alleen maar “Fuck you, I won’t do what you tell me” en gierende gitaren horen.’

“Dancing Queen”? Vergeet het maar. Ook niet als je neef Alan zijn aanstelleriger dansjes wil doen.’ Hij perst zijn lippen op elkaar en maakt een wapperend gebaar met zijn handen ter hoogte van zijn navel dat je als nodeloos obscene zou kunnen zien.

‘Waarom doe je alsof het allemaal zo’n enorme heisa is?’

‘Ik dacht dat je wilde trouwen op onze voorwaarden, op onze manier. Daar waren we het toch over eens?’

‘Ja, onze voorwaarden. Niet jouw voorwaarden,’ zeg ik. ‘Ik wil dat je tijd hebt om te praten met onze vrienden en familie. Het is een feest voor iedereen.’

Mijn blik dwaalt af naar mijn verlovingsring. Waarom gingen we ook alweer trouwen? Een paar maanden geleden zaten we aangeschoten van de ouzo’s in een Grieks restaurant, om te vieren dat Rhys een flinke bonus kreeg op zijn werk. De trouwerij kwam ter sprake als een van de grote dingen waaraan we het geld konden uitgeven. We hadden best zin in een fuif en waren het erover eens dat het misschien ‘wel eens tijd’ was. Een aanzoek was er niet; Rhys vulde alleen mijn glas bij en zei met een knipoog: ‘Waarom ook niet eigenlijk?’

In die stomende, lawaaierige eetzaal voelde het zo veilig, en zo goed,

en zo voor de hand liggend. We keken naar de buikdanseres die bejaarden uit hun stoel trok om ze mee te laten dansen, en we lachten tot we er buikpijn van kregen. Ik hield van Rhys en ik vermoed dat er in mijn instemming berusting lag, iets als: tja, met wie moet ik anders trouwen? Natuurlijk, er was een borrelende onderstroom van ontevredenheid in ons leven. Maar net als bij de schimmelplekjes in het uiterste hoekje van de badkamer zou het een hoop gedoe geven als we het wilden aanpakken en waren we er nooit aan toegekomen.

Hoewel het lang had geduurd, had ik er nooit echt aan getwijfeld dat we het ooit officieel zouden maken. Hoewel Rhys nog steeds dat ongekamde haar had en zich kleedde in het eeuwige-studentenuniform, bestaande uit slonzige shirts met bandnamen, vervaalde spijkerbroeken en All Stars, wist ik dat hij diep vanbinnen dat papiertje wilde hebben voordat er kinderen zouden komen. We belden beide ouderparen op toen we thuiskwamen, om onze vreugde met ze te delen, maar vooral om ervoor te zorgen dat we niet meer terug konden krabbelen als we nuchter waren. Geen maanlicht en sonates, maar, zoals Rhys zou zeggen, zo zit het leven nou eenmaal niet in elkaar.

Nu zie ik die dag, die de mooiste van ons leven zou moeten zijn, voor me als een aaneenschakeling van compromissen en ingeslikte irritatie, en ik zie Rhys hooghartig en afstandelijk bij zijn bandleden staan, zoals toen ik hem leerde kennen, in de tijd dat mijn onvolwassen hart niets liever wilde dan bij zijn vriendengroep horen.

‘Hoe lang blijft de band nog de derde persoon in onze relatie? Ik zie het al gebeuren dat jij iedere avond gaat repeteren terwijl ik thuiszit met een krijsende baby.’

Rhys haalt het wijnglas van zijn lippen.

‘Waar komt dit nou opeens vandaan? Moet ik soms iemand anders worden? Ben ik alleen goed genoeg voor je als ik de dingen die ik graag doe opgeef?’

‘Dat zei ik niet. Het lijkt me alleen geen goed idee als wij nauwelijks tijd voor elkaar hebben op onze trouwdag omdat jij aan het spelen bent.’

‘Pff, daarna hebben we nog een heel leven met elkaar.’

Hij zegt het alsof het een gevangenis is, met seks onder de douche, exercities op de binnenplaats om zes uur ’s ochtends en geseinde berichten aan mensen buiten de muren. Mag. Niet. Naar. De. Pub..